

der da indsender Ansøgningen med sin Erklæring til Ministeriet. Det er meget muligt, at denne Bestemmelse med Hensyn til Secondlieutenanterne fortolkes saa liberalt i Ministeriet, at der ikke nogenstunde er nægtet en saadan Tilladelse, og for at forebygge enhver Misforstaaelse vil jeg tilføie, at jeg ikke her fremsætter nogen Anke imod Ministeriet; men jeg fremsætter den Paastand, at den militaire Lovgivning efter den nye Hærorganisation passer endnu mindre til de Forhold, som § 2. omhandler, end den gjorde forinden. Vil man derfor billige, hvad den høitærede Minister nys har paagtaaet, nemlig at der er Tjenestehensyn, som medføre, at § 2 ikke kan vedtages i den Almindelighed, hvori den er fremsat, forekommer det mig dog, at den maatte kunne gives Anvendelse paa Secondlieutenanter. — Jeg skal her tillade mig at berøre en Særegenhed, som ogsaa er fremkaldt ved den nye Hærorganisation. Denne Særegenhed omhandles ikke i Lovforslaget; men jeg troer, at den trænger fuldt saa vel til at rettes som de Forhold, hvori Lovforslaget vil gjøre Forandring; det er den Bestemmelse, at Secondlieutenanter udenfor Kjøbenhavn sortere under Krigsret. Derved er der opstaaet den Synberlighed, at en Mængde unge Mænd, som leve i almindelige borgerlige Stillinger, i almindelige borgerlige Anliggender undrages fra deres Bærneathing og hendraages under Krigsretten. Dette kan ganske vist ikke været den nye Hærlovs Mening; men efter den Erfaring, jeg har gjort, forstaaes denne Lov saaledes, at en Secondlieutenant udenfor Kjøbenhavn altid kan fordrø sig dømt ved en militair Ret. Det er en Beshynderlighed, at alle de Militaire i Kjøbenhavns Jurisdiction i borgerlige Sager sortere under de civile Domstole, men saasnart man kommer ud i Frederiksberg Sogn, skal man have en Krigsret for at anstille Retsforfølgning imod en der boende Officør. Da det er uvist, naar vi faae den nye Retsorganisation, og naar den høitærede Minister bliver istand til at forelægge en ny Lov om den militaire Retspleie, forekommer det mig, at Fremkomsten af dette Lovforslag kunde være en Anledning til at træffe den Bestemmelse, at Second-

lieutenanter i almindelige borgerlige Anliggender høre under deres sædvanlige Bærneathing. Dersom man vilde gaae et Skridt videre, havde det ganske vist ikke den allermindste Betænknelighed at sige, at alle Officører ogsaa udenfor Kjøbenhavn skulle i borgerlige Sager svare for de borgerlige Domstole, thi naar Tjenestesager vedblive at henhøre under Krigsretterne, forekommer det mig, at hele den abnorme Stilling, som Ministeren hævder for Hæren, skeer sig selv. Det vil være tilstrækkeligt at opretholde denne Grundfætning, og jeg troer, at ikke alene den Sænsartethed i Lovgivningen, som man bør tilstræbe for Borgerne i Almindelighed, men ogsaa det særlige Forhold, hvori enhver Secondlieutenant, der lever i en borgerlig Stilling, kan komme, opfordrer til, i den af mig nævnte Henseende, at faae den abnorme Tilstand forandret.

C. Nimestad: Jeg skal paa egne og Medforslagsstilleres Vegne tillade mig at aflægge vor Tak til den ærede Krigsminister for den Naade, hvorpaa han har stillet sig til dette Forslag, idet han jo, hvad den første Deel deraf angaaer, i det Hele har sluttet sig — i alt Væsentligt ialfald — til Tanken og Bestemmelserne deri, og hvad den anden Deel angaaer har erkjendt, at det var et meget svagt Standpunkt, som han indtog, naar han modsatte sig vort Forslags § 2. Hvad nu den første Deel angaaer, da hørte jeg, at den ærede Minister havde paataenkt at søge en lignende Forandring bevirket gennem den militaire Straffelov. Dersom vi havde troet, at dette var muligt, vilde vi naturligviis aldrig være fremkomne med dette Forslag, men have forventet den militaire Straffelov, som jo med det Første maa komme. Men jeg indseer rigtignok ikke, hvorledes man fuldstændig vil kunne hæve hele dette Forhold gennem en Straffelov. Her er jo ikke blot Tale om de Straffebestemmelser, ved hvilke man har søgt at opretholde Forbudet imod, at de Militaire afhænde deres Gjenstande eller paatage sig Forpligtelser, men her er Tale navnlig om de civile Virkninger, eller rettere imod den Mangel paa Virkning, som visse af deres Handlinger have ifølge den bestaaende Lovgiv-